

Prvemu moži

(Sp. Zarnik)

(Domača priredka)

V starodavnih časih, ko se naše močvirje ni bilo suho, ko se ni ravna cesta proti Jugu prelajala, ko je le gosta inna vse obdajala in ko ste Trica in Ljubljana le samotno stih tekla, so tudi tukaj stanovali velškani, vile in druge bitja čudne narave, ki so vsak v svojem okrožju neomejeno vladali in, setu, di velikokrat hudo razperli in bojevali.

Meta le ročno vozi, se do polnoči saj do brega priveslava, mesci se je za oblake skrila, mislim se predkone bova mokra, preden do srede Trice privdeva, neie stari čolnar mladi, sanjki deklici, ki je pri Kerri dobro čoln za, virala; bila je njegova hčerka. Bila sta iz Tga in oie so se od mladih nog z devrnj kupčevali, ktere so vsaki terti dan v ljubljani spievali. Bil je čoklat, majhen mož in poznalo se mu je na uterjenih rokah, da je že veliko po ljubljanskih vodah prevedal in do, bro vedil za vsako globoino in Kerri, za vsak germick in tudi vedil strašne prigodbe, ki so se v tamnih nočih prederznim mornarjem pripetile. Položi veslo, vzame pijsko iz žepa in vsede se na sprednji konci, de bi si enmalo opoivil, ker stare poke so mu se obnemagale.

No, pravzame na Dalje, kako ti Kaj dopade v beli ljubljani? Dolgo si se že veselila, zdaj se ti je vendar spelnila želja, pa kako nana,

gloma so Matijata hi vojakom pobrali, gotovo 85
ga je ni več, in globoko zohne mož. Misal sem,
da so se nek hudo zbili; mislil sem, da mi bo,
jo saj tega samega suda pustili, ker ne vem,
kje bi tako kreptkega pomagajca dobil. Sam
sem že obnemagal in doli se spravim čoln, ali
nazaj grede, mi pa nisim več kos, kar obne-
magam in vije me že simtertje.

Preljubi oče, odgovori Meta, skreptkim gla-
som, kaj niste z mano zadovoljni, kaj prepo-
časi vozim? danes je bilo seke prvokrat pro-
ti Ljubljani, nisim se dobro vajena in zato
me je tudi tam, kjer se Ljica in Ljubjanica
stekate, enmalo vstran obrnilo; pa se dva po-
sagrem, bom pa že do dobrega znala in potem
vam bom lahko Matijata nadomestovala, če
ravno nisim tako moira. V Ljubljani, oče, mi
pa kaj grozno dopade. Mislila sim, ko sim jo
v časih na paši dalje pregledovala in premer-
jala, da ni dosti večji, kakor Jg, pa videlam,
da je skorej petkrat večji kakor Jg, zakaj ko
sim po tergu hodila in ga ogledovala, bi se bi-
la gotovo zgubila, ko bi me ne bili vi pred
mostom odgovorili.

Vidiš Meta, to je vse prav, odgovore oče, ze-
lo me veseli, da te je dopadlo in morebiti te
se včasih sabo vzamem; za zmiram pa to
zate ni, vse eno si bom pomagajca, se jutri
če bo moč, izbral. Ker imam za vse golove
vzroke, katerih ti pa dozdaj ne razodenem.

Meta se je zavela kisle derzati in videlo
se ji, da ji ta odgovor ni kaj všeč ni. Ha.

86 kaj pa ne!?, morebiti je vern, ko ste en večer
dona nekaj takega pravili, kaj ne, mi mi,
slite na povod —

Komaj ko izusti, kar se ne dalje neko ploskanje
po vodi zasliši, nekaj enmalo pogovorna in zo,
pet vse potihne. Dej je poprej enkrat hudo
udaril, pa kmali se je vse izvedilo, in bleskete,
ci odseo je iz tamne žive polni luni naspro,
ti migljat. Obema na enkrat vesli obstarate,
čoln obstoji, plašno gledata okoli sebe in usesa pro,
ti raznim stranem obračata, pa ni bilo moč
nobene reči zapaziti. Meta je bila naglo v oie,
svo naračje pritekla in kar sape ji je zmanjko,
valo, ker bila je šele prvič pri taki vožnji
in na tako prijetljeje se ne kaj navajena.

Ko si je enmalo od straha oddahnila, popraša
tiho očeta, ki so spet za veslo poprijeli in toli,
ko ovirali, da čoln ni nikove poti začel. Kaj
je bilo? kaj pa to pomeni? ali je morebiti
povodni mož?

Ni se ne boj! je zavernejo, povodni možto
ni, je še kaj noter padlo, ali pa se je ka,
ka riba van pognala, ali pa so se celo zad
drugi čolnarji, povodni mož pa je ni, za kaj
sa vse drugač prihrumi, kar gori jo pribre,
de, viasih se hli, pollej pa se za kermo pri,
me, se noter vsede, da se pelje, ali pa seder,
si in graven prav moško koraci.

Kolikrat, oie, ste ga vi že vidili? ali ste ga
mogli že večkrat vleči? mltat zveier ste ne,
kaj pravili, pa vas nisira veliko razumela.
Dajte mi zdajle kaj povedati, vas bom tako

84
rada poslušala; saj se nama nikamor nemi,
di, govedilo se je; da le toliko voziva, da nama
icln ne uide, do polnoči bova že enkrat na be,
gu?

Tanka, njerna deklica se roino z narvočija izmno,
ne, za veko zagrabi in urno jame vodico na stra,
ni odrihati. Iz njenih lepo kamnih oči je sijala
nepopoičenost in zagnanost v preljubega očeta in ko
je peič raz glavo vzela, so se pokazale kite go,
stih, černih las, ki so jo kakor krona okoli gla,
ve veniale. Z veseljem je očetov pogled obstal
na lehkki hčerki, ktera se jim je nevoj se ve,
liko bolj zala zdela; imela pa so jo tudi noiz,
reieno radi, bolj so se zanjo bali, kakor za sebe
in hujj rane bi jim nobeden ne bil usekal,
kakor zguba Mete. Postala je ona njih sama
nada po odhodu Matijata in se rajši so jo
imeli. Ubogala je pa tudi Meta vse z vese,
ljen, kar so ji oče le pomignili; mati so ji
bili že pred enim let in usmerli. Na terz,
nih dnih, ko so oče kypievali, je čula via,
sih celo in sskerbjo očeta priučevala; zmi,
nam se je čala, da bi ne usarili, ali pa,
da bi se jim kaka Druga nescia prupetila
ne bila, ker včasih pri dobrih terjih so se
ga tudi precej naserkali. Ko so pa domm
pristi, so bile prve besede: Na Meta, pisa,
no struo! —

Ne enmalo poiakaj, da si spet pijro naba,
sem, pravijo oče; ti bom pa povedal, kaj
se je mojemu staremu ojetu pimerilo —
Bog jim daj nebesa! — Pravili so: Ko so en.

Kralj iz Verhnike vozili, gori na široki Ljub,
 Ljancu, ker se ti nisi bila, da so precej en čas
 povodnega moža preljali. Dolge pred niso hoteli
 verjeti, in so rekli, da to ni vse v krip mi, ta,
 kralj pa so se sami prepričali. Obe nje se nazaj,
 ker so sicerje slisali in prvi svetlemi miselnim,
 gledajo moža, ki je bil isto kosmat in silo v,
 lik. Ljubljano, ki je vendar tam tako, da k
 nobeno zadržo do dna ne prideš, je do Kolena
 brevel - kmali je bil prvi čolna. Silno se se ga
 oče ustrašili, ker slisali so, da če je le kolikaj
 Ljut, čoln preverne ali pa čolnarju za petera,
 grabi in ga naravnost v udo tresi. Ko je en čas
 čoln derzaje, dalje koracil, in tako valove po,
 ganjal, da je čoln kar sam naprej tekel, sek
 vese na zadnje v kermo, noge v udo moti,
 takrat so rekli, da so mislili, da se mora vse
 skupaj protopiti. Djali so: "Laj sem vendar že
 jo dvanajst seziny naložil, pa me vezder
 se nikoli ni tako težilo. Jaktič mi: le naglo
 vozi! Le naglo! - urno! - urno! - roino.
 vidi, poprej bova v objubljeni deželi! ahe,
 mi strah in groza tako močca, da sem ta,
 ko veslal, da sem bil ves moter. Silno mi
 je bilo vroče in gledal sem, ali mi ne tečejo
 kervave kaplje z čela; - čoln pa je tekel, ka,
 kor bi ga burja nestrta. Kateri laki enki at
 do globocega tundra pindera, že blizo Ljubija,
 nice mi reče: "Stoj! do tukaj je dosti, xda j
 urno doma; le dobro glej, in pazi. Če se bodo
 bele pene za mano cedile, priasi vozi, in ju,
 tu ob otmih pridi na breg, po plavilo, pa

89.

dobro zapaxi! takrat, ko bo že grobni solnini
odseči; zagledaš pa rundeje pene, pa tako tri,
tro jadrnj, kar je nar bolj mogoče! Ko te izu-
sti, ploskne v udo sterkont! Povedi se tako pe-
ne, da so mi kar čoh naprej splavile, bile so
ose bele. Meni pa šele zdaj pravi groza in strah
spreleti, se hitreje jamnem veslati in prikoru,
cil sim do doma v goldmugi vni, za kar sim
nicer dobre stvari potreboval. Pa tudi, ko sim
domu dospel, sim bil tak, kakor da bi bil
iz groba naraj prišel, kar na kloj sim pa-
del, nisim se skoraj xavedil. Toredal sim vse
dogodke te noči svoji zeni, Mera me je posebno
s plačilo izpraševala in ngranjala, kaj da bo,
v čem bi obstalo, ali bo zlato, ali srebro, ali
skerlat. Kajtraj se je že solnce prisijalo, se pre-
budim in zagledam zeno, ki je s kislino obra-
nom pri postelji stala. Poprašam, kaj da je
je, ter mi odgovori da je bila že ob šestihna
bregu, ko se je solnce dobro xxra gor pokazala,
le zagledam velik črn pisker, mi navajepri,
povečuje; rairo tje teim in ruisim samo o,
gije. Iz jeze zagrabim pisker in tretim vrechup
v vodi; pa ravno takrat je solnce dobro po-
sijalo, voda se je blisketala; pogledam pod noge
in vidim, da so bili trije ogli na suho pavli
in postali bile cekiri, vidiš jih, neie in mijih
iz žepa pokaje. Blisketali, so se, kakor luč in
jel sim se gnuvijati, da vender mora biti ta,
ko ravno vna, da me poiaka pravega časa. Vi-
dis, si reiem, mitra bi bila zdaj lahko tako be-
gata, se bi lahko xprasala, koliko Iz velja, tako

pa soa jo tvoji termin in neumnosti spet pri
starem. Vidis, ko so mi oče pripovedali, če na
zadnje pristavijo oče. Meta pa reče: Kaj pa
vi, oče, ga se niste nikoli videli? Ali —

spet se je slisalo plaskanje in memurvanje, na
zadnje pa potano ropot, kakor da bi se bila ska-
la obrusila in z germanjem v vodo zavahala;
videli pa ni bilo nič. Potem je bilo spet vse mir,
no.

Oh, oče, mene je tako strah, reče Meta, in jaz
se tako bojim, da bi se kaka povodna pošast na-
ma za Kerms ne obesila! O, tega se nič ne
boj, je potolajijo oče, sva že daljei v Jäsi in tu.
Kaj sem jo le malokterikrat privedi. Je že mo-
rebiti kaka druga povodna žival, kakšen tu,
ali kaj takega.

Oče pa stanijo bi povodni možje in kje
jih je naj več.

Naj bolj se derže gor proti Tekniti, kjer
je v Ljubljanici toliko globčih tunfov, pose-
bno v Germeru, to je ta hribec proti svetni;
tukaj, pravijo, da je njih prava domacija
in stanije njih cela podovina. Imajo čene
in otroke; gori v Krinu pa stanije Krin-
ski mož, od kterega pravijo, da je se vse oči-
ju. Vlada v celem Krinu, prikazuje se devar-
jem veidel, kadar prav germi in treska in
marsikterega prekuone. Velikokrat se pa Krin-
ski in povodni mož srejata in strašno se gbi-
jeta; pravijo, da, če se pri vodi skreseta, je
taki ropot in tresk, kakor da bi bil sovni

dar in gorje takrat colnarju, če je z deromi 91
napolnjenim colnom blizo, ta jih gotovo več
ne prodaja. Kakšen je izid tega boja, se ne ve;
Da krimska živino povodno vendar le preb.
si.

Oče, pravi Meta, uni teden sem jez blizo be.
ga Krave vračala in sem tam zraven za ger.
mam videla dva majhna, kosmata fantička,
ki sta se, staklo fletnim pipetkom tik žice,
grala. En malo bliže stopim, pa stopim na,
prej in ob gem zadnem; takrat pa me za,
slisita in planeta kakor žaki v uru in njih
bile več viditi.

Ojaj, povodne fantičke si vidila!! res? pa
mi se nisi čisto nič povedala; ka bi bil jez
to vedil, te ne bi bil v Ljubljano ozel, to
je nar bolj nevarno, posebno pa če se takim
dekletem prikaže, kakor si ti. Travijo, da za
takimi povodni mož postopa, le nikar več
tako doli k vodi ne priženi!

Med takim pogovorom sta se že dalje po
žici pomaknila in vidil se je spet visokifar,
ni dolp. Nebo se je spet jelo v oblake zavi,
jati. Oče vstanejo, denejo prpo v žep in dobro
za veslo purnejo. No Meta! se hitro, se ene
petkrat dobro pitirneva, pollej sva pa doma,
če ne naju spet ploha vjame. Ko to izustijo,
jino Meta oblevela v narvoje pada z besedami:
Oh, oče, varujte me! varujte me! Preplase,
ni se ozrejo in vidijo moza, kosmatega, veli,
hega, kakor smereka, oči pa so se mu svetile,
kot kable. Brevel je k kraju, pa izruvalde,

92. Le verbe in zarjove s čudnim glasom, kakor
da bi tulil in mukal. Ti le hitro! le hitro!
le hitro! Memi je Krimeki mož vse pobral,
ženo in otroke, jez mu bom pa neboj proka-
zal! jez ga bom zmahal. Ti le hitro vozi, tebi
ne bo ta Krimec hieri ozel! Tui teh bevdahse
pa napoti proti Krimu, in stisalo se je sedan-
ljeu, ko je pu moiriji čmokal.

Stari Anton, tako se je klical čolnar, metos
varno sta tla položji in šel mu je čoln, kakor
nikdar poprej - kar na enkrat sta bila doma.

Turica.

(Zel. Kvit).

Se razsajaj, bruco, kruši,
Strašno buri ti vihar!
V srcu mojega zadriši,
Ne pomiri slabo stvar!

Mraz in mež! le gospodujta,
Zatirajta, kar živi,
U ledene sponi vkrujda
Serce, ki neznano skli! -

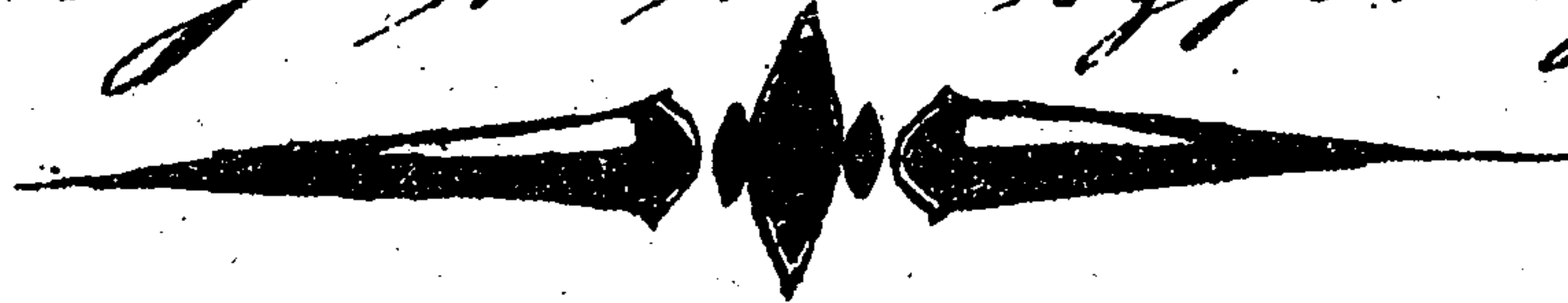
Hi kaj! - požar presilni
Bo raztajal hladni led,
Čedal bolesti preobilni,
Čedal obrupu bo me spet.

3.

Le bi tvoj trebuh sod le bil,
Vina veder bi sto vanj zbil.

4.

Le bil tvoj trebuh bi sod
In bi ga praznili povsod,
Povsod sto ust bi imeli
U vsaki imeli sto žrel,
Tri žrelu imeli sto vrat,
In vender, verjem mi brat,
Le sto dni bi ven in ven pili,
Bi vsega te ne izpraznili.

Lovodni mož

(Narodna pripovedka. Sp. Jarnik)

II.

Tudi na Jgu so mladenči živi, tudi
cele noči vasujejo in se okoli spavališč de,
klet radi protikujejo. Minul je božič, in
nastopil presveti predpust, ki je ponovno
ne jinnatke se oživil. Priveli so se zdejže,
nik, ženiti so se. Koj naprej, sklenilo
pa se je le malo ženitev. Posebno dve
deve ste radostnost Garskih mladenčev
ce vnele, bila je ena hči starega col,
narja Matevja, je znana keta, druga pa
je bila Sudenteva Polonca. Bile ste po
sodbi vsih naj lepši danke cele fare. Raz,
loček med njima je bil ta, da je bila
prva tri leta mlajši, bolj tiha in mol,

104 čca. Imela je le srečanje premoženje in
njeno srce si ni za nobenega govelo.
Premoženje njeno govelo in zaslužkom
je ravno obema zadostilo, dočim je bi-
la Polonca hi naj bogatejših hiš; dose,
gla je že dvaindvajseto leto in marsi,
kterega je že za nos zoodila. Imeli so pri
Študenem tudi Kerimo, kura ni nikoli
praznih, miz in klopi terpela, in več,
del so se le ob eni ali ob dveh po pol noči
luc ugasnili. Tukaj so semfadeni zbi-
rali namstlike in naklepe koval, in se
potem na razne pota razšli:

Začetke so si zdaj stare in mlade ženi-
ce namstvo sejitati, de bo ta predpust
taka poroka, de bo Kaj, ker vse se tako
kaze, de bo Štembalov, tretrej, Meto hiš
starega Materja vzal. Drugi so pa ter-
dili de tako rečne nemore vzeti, ker se
že s Polonco dolgo precej časa rada vi-
dita. Bil je Andrej 25 let star, lep o vz,
rasen mladenci, prvo rojeni sinu,
di zelo bogate hiše; bil je vren in vren
colnar, premoget je sam 5 colnov in
dve ladji, ker ni samo 9 devrmi, am,
pak tudi z žitom kupieval, in zelo
vo, vsako leto sa j enkrat na Grovaško
šel. Sicer pa je bil vodja vsih faru,
tooskih naklepro. Lena hiša ga je
od Študenievih ločila, in obiskal je vsak
večer Polonco, zato se so kdaj že govorili,
de tu bo poroka; pa kaj je bila pred

štirimi letni govorica, se zdaj ni po-
 stala resnica. Nikoli si tega razjasniti
 ni vedel, le bistri opazovavec bi bil spo-
 znal, če se je zdavnajle znavade obiskni-
 jeta, in če ne marala ravno preveč,
 den za drugoga. Andrej je bil vsak ve-
 cer tam, ker so iskreno vrnice imeli,
 in ker so se tudi njegovi pajdasinaj
 raje tam zbirali.

Kar na enkrat zajenejo glas, de, to
 Meta njegova. Posod, kamur je sta
 so jo nevesto imenovali in eni ji k
 tako bogati genitvi svico vošili, eni ji pa
 odsvetovali in ji pravili, kaj je imel
 ze s Dolonco in kaj ta tega ve. Meta
 je pa le resno terdila, de se ne pozna
 moza, ki ima njen ženim postati.

To je bilo pa tako: Andrej je vselej
 pred terznim drevom k ojetu Ma,
 terzu. o opravih prisel, de sta se pra-
 menila, kakšni kup je kaj zdaj, kdaj
 bila drugo jutro odinila i. t. d. sicecja
 se ~~ma~~ ni dosti pomudil, ker se mu de-
 ta se ni dosti razcvetena zdela, in je
 njegove oči le malo nase vlekla. Le z
 Matijatom, njenim bratom, sta se do,
 kler je bil doma, včasih en malo po-
 norčevala in jo potem večkrat skupaj
 k Studenu zavala. Zdaj pa ker je pol
 leta sim je večkrat le samo Meto nate,
 tel z njo se pomenkoval, in v kratkem
 je opazil, de je kaj zala deva postala in

ni de Boloneo, katero je sam popravljal, naj
gorjo izmel v masikati yadevi pre,
kosi. Zabal je zdaj raji tje, in takrat
nehano raji, kadar je vedel, da o eta do
ma ni. Priporočoval ji je zdaj prozi,
mi, ker so bili dolgi večeri, in ko se je
ta predla, od svojih vožinj po Grova,
skern, kar je ona kaj verno podlisa,
la. Od ljubezni pa je se malo vedela,
bi pa ni, ker romanov ni brala, je
sicer tudi ne obiskala; zato se ji
tako smesno zdelo, da se je vslej v
drejevega predla tako veselila in
de ji v njegovi družini ure tako naglo
teko.

Bratu je sicer toliko znala, da je večer ne,
je od srečnikov ali kakih druge družine pa se
brala, drugo smutko pa je se nara mesta
vala narava.

Ljudje niso toj brez uprcha se pitati, de
bo se ta pridružit, gotovo pa po velikih
noci ženitvanje. (D. sl.)

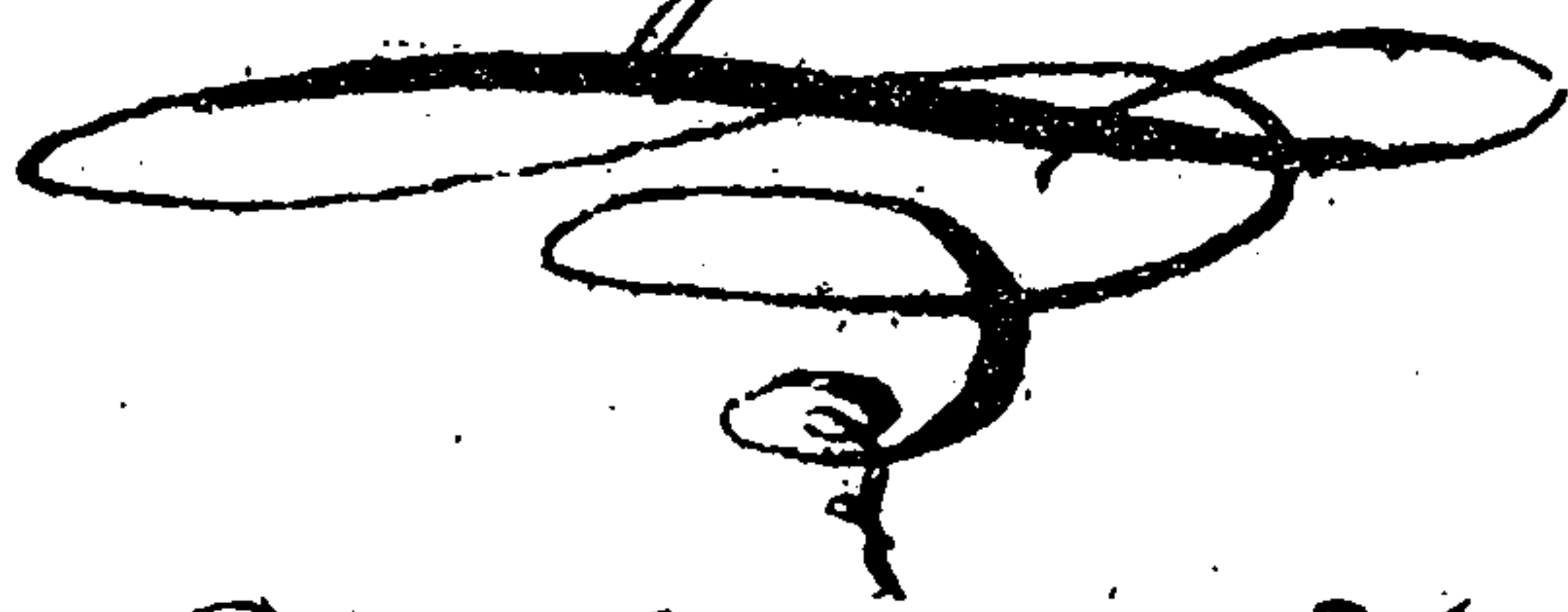
Mladenci in potok.

(H. S. Jenko.)

Mlad.

Kam potok valove nemirno valis?
Čmu dalje in dalje se vedno hitis?
Ne beži tak nra glaj zlatih svetlic
Člata si tu rago vanja se klir.

Ne stal, ne ležal, ne sedel, —
Malo nad zemljo boš dom imel.

Lovodni mož.

Narodna pripovedka. Spis. P. Lumnik

(Naj.)

Pr dvurim ponočnim mladencem se je zdaj pri-
držil mladi, kar, ki je tudi redno jel k studencem
zahajati. Bil je velike postave, širokih nos, vogelno-
černih las, bolj bledega obličja, in diven ogenj mu je iz
oči svigal. Bil je kmalej krasno opremljen, posebno se
je razločil s kraljastimi podokrijeti, katerega je versta
srebrno-blistalečih gumb kimala. Prisel je vsak ve-
čer okoli desete ure, tako se je na stran usedel, nikoli
ga ni čez mešlje spil, ah, pravno je po dve uri sedel. Od
krona so ga vsi pogledovali, si na ušesa šepčali: kdo?
od kod? Kaj vender da cloveti duhka? i. t. d. Pomne pa,
ko je že navaden, gost postal, je vse pokitnilo.

Mladenci bi ga bili radi v svojo družbo vzeli, da
bi jim bil kerk plačal, pa ostalo je le pobožno vsi-
lo, ker govilo se jim je, kateri mišini z mačko, nihče
si ga ni upal odgovoriti; že vsacega je njegov pogled
tako presinil, da je koj oči pobesil. Se v Polonci so
je silno prijarno pomemoval, kabera se mu je več-
del nasprotni uselca, ga za marsikatero reč popraševala,
pa v kljub svoje radovednosti ni nikoli njegovega ime-
na ali pa domovanja v misel vzela. On jo je pa le po-
praševal, ali so bi vsi mladenci čolnari? Kdo je nar-
vestnej med njimi? Kam kupčujejo?

Na dalje je tudi hotel porvediti, ktere so nar kras,

niši Devo, nad čimur ve je Polanca zelo začudila, ker 117.
je bila do zdaj do dobriša prepričana, da gorši od nje
je mi!

Nasiteje mu ona med Geuzimi Meto, svojo sosedi-
njo, kateri starega čolnarja in reče, da je prav zaba
Deva. Ho to imbe izusti, se neč gost katror iz sanjzbu,
di, in naglo poprime: Katera Meto? Čigava heč?
Ali tista, ki gre tudi v Ljubljano? — Ne vem, reče Po-
lona, da bi bila že kdaj v Ljubljano šla, pač, si ma-
lo pomisli, res, saj je unkrat bila, mi je pripovedo-
vala, da ji je močno dopadlo, pa vendar mi je zagato,
vita, da nič več ne gre, ker bi bila na poti skorej
umrla; namreč glorno se je ustrašila videti nerna-
no pitkazen pobodnega moža, ki bi jo bil skorej
potopil, ki se je pa pollej vendar proti krinici o-
bernil. Rekla je, da je bil z mahom obraserni gorip-
dober; in odskrmal jo nobeden na vodo ne spravi.
Ali se kaj moži? Ima še kaj bratov? ali bo ona do-
mooanje imela? praša nadalje nernami. Kaj, ali jo
mar poznate, ker ste tako rečovedni? Imen kvi jenz
enkrat poprasčali, kako vam je ime? Toliko čava
že ti nam zahajete, pa vas nihče ne pozna, nobeden
se ne spomni, da bi vas bil kdaj vidil.

Pa mam več imen, katror je vrednikov opraliki,
ji vmetlaji odgovori. — Katro je to močč? govornike
bolj razločno; vidite, jaz sim vam vse razjasnila, kar
ste me oprasčali; vi se pa zmirej ogibljeke, povejte ven-
der, od kod ste dama?

Pri teh besedah ve mu zmermerno obličje otaja,
in pogleda jo, katror da bi mu plameni iz bliskičih
oči svigali. Devica pa se vsa ševne, zdelo ve ji je, da
ji vsm petilenski svetar namrodi vesti. Lepije

118
svuriga gosta, ki je zopet botkal veljeval, ji iz zadre-
ge pomagal.

Ko nazaj pride, je bilo mesto plujca prazno, pa nje,
gov utrašen pogled ji je sledil celi večer, premišljevala
in nganjevala je, kdo je oender ta ptujec, kaj tako
dutkan, in kaj karkoli vse izprašuje?

Drugi večer je zopet plujci gost po navadi na svojih
mestu sedel, in bil je nekoliko dobre volje, da ne kma-
lo tako. Pomigne Polonci, ki ve ga je dimes, kar je bi-
lo mogoče ogibati, nasmetlja se ji in reče: Ne bodite
tako ljuba, pozabite vsa žalosa. Kaj ne, sim vas večerj
razžalil? Opustite, mi sim mogle Dungače, ne pora-
šajte več po teh rečeh, „ura pride, vse se rve“, zdaj mi
pa povejte, ali ve res treba moži?

Da, odgovori Polona, zopet poholčena, vidite te
gale kile, Šembalovega Andreja, to vrela, čez kake
desi ledne bo pa porokta. Nernani pa pogleda vanna,
mooanega zemina, ki je ravno pri nasprotni miri
svoji lovarji ne traja pred ko ne prvo važnega pro-
stival. Nocoj se ravno pripravljajo ji pod okno pel-
iti, pruzame mervolno Polona.

Ko nernani to zastvi, vstane in stopi kje k čeli
mladenčev. Ali me vramete v svojo Duv, njo? jih
resno nagovori. Vai obmolčinejo, pogledujejo se rado,
vedno, naradnje te Andrej besedo pruzame: Takaj
ne? Kmaj vno se že mi sami o li čeri pamentovali,
pa umreij — Ni šlo več naprej, zamerknila mu je
beseda na jeziku.

Kaj ne, reče nernani, umreij ste mi chli, tier ta,
ko malo pijem, ali bi vam placal „odločeni teras“,
pa to naj vas ne uterbi, kolikor ga morete spiti,
le gori z njim! Nocoj mi treba, dverne Andrej se

bomo pa Dengištrak pravo dobro imeli, zdaj gremo ne.
Kaj Denjam, ako ti je ljubo, spremi nas. Alo, reče
k' k'ovarsam se obvezimosi, pojdi mo; in vsi se uli
jejo stori vrata v Durih z novim pajdasom.

Ko pod steno otino pridejo, poprašajo Jome,
za, kako se namreč novega tovarša zvali, č' mra
sudi on peti. Kom postavit, le začnimo, jim na
gla odverne.

Prez začnejo, ali grozo se je razločil mi glas
naslega goveda, vtičalo se je, kakor da bi gorčavi gla,
sovi Durih le karili in to prevodi počasi vsi ob,
molčnejo in poveljo ga samega peti. Ko je nehal,
ga začnejo enoglasno hvatati in rečejo mu, da bo
mogel oditimal zmirej naprej peti. Pa tako se
zabzamejo, ker ga ni bilo več v njih vredi, naenkrat
ga je zmanjčalo, in Andrej ga zagleda dalječ na
čedi, ko je proti bregu koracilo. Pokaže ga jim in
liho brez utonja odide na svoji Dambuje.

Meto in Andreja so prvotrat klicali, b'li so
le trije sedni pred obločens poroko, vsaki večer stave
zbrala od in pomenkovala od prihodnih zlatih čustov.

Novega večera en leden pred poroko je stala za,
pet nevesta na pragu, željno je pričakovala Andre
ja, pa gla te ni bilo včakati! Le je mislila ve vermiti,
kar se po verhu Doli koraci možnega razločijo, po
stoji še malo, in pred njo je stal ne Andrej, ampak
nervozni. Meto groza spneide, vtičala je že pred od
njega, ker ji ga je že Andrej dobro popisoval; hotla je
ročno v hroš vtičiti, pa ni bilo več čava, stal je pred
njo lep, da se ne kmalo tako.

Meta, Guber večer, davnej sim se že mišlil običa
ti, pa nikoli mi ni bilo mogoče, ob Meta ali bi

120 me mogla ljubiti? Oh galovo bi' me, ko bi si vedela,
kako te jaz ljubim, — Kaj jaz zato preterpim — oh Meta
ljubim te od tiskega nesrečnega večera — Meta, saj
ved, kdo si — nič več me ne veseli na mojih do-
movanju — vse me gleda in že ribe se mi posme-
hujajo — vsi moji bratje se z mano norčujejo —
Pojdi z mano v moje domovje — vse ti bo na prvi mi,
glej strečno — stanovala boš v Germenu, ali pa v elek-
tremi plači, da ti bila te mojab, ali me ljubio? Meta!

Meta, ki se takega nagovora ni nadjala, vsa o-
supnjena odgovori: Samo Andrej je moj! — Ko se
izusti, zastavi smeh, stal je pred njo tisti mož, tke-
rega je videla tisti večer, ko se je prvičkrat ljub-
ljane nagledala. Z ravno tem gromčim glasom ji za-
dani na ušesa: Kar si videla in slišala, nikomur ne
povej, ali — Ni slišala več, ko se pa zave, leži v
Andrejevimi naročji. Ves osupnjen jo poprašuje: Kaj
si je? Kaj se ti je pripetilo? Ko si prisel, si vsa pre-
plašena na stran gledala in kar na entkrat v medjet-
os padla. Oh, Andrej, kar si jaz videla, mi povedati,
oh nečem povedati, pa saj tako v ganeš, kdo je bil.
Nemam? povzame prestrašen Andrej. Bil je, in
v svoji pravi podobi, res je to, kar smo že dolgo u-
ganjevali, povodni mož, in, Meta zdihne, že zdaj me
groza spreide, če ve na grozno povest zmislim.

Utraje so jo izanesti jantje zvečer ob deseti h
iz Verhinske odinili, pehali so na petih čolnih
Andrejevo bala. Dobro jih je Andrej z istrenim om-
cam napojil, in vam je že en četrt ure popred odri-
nil.

Ko pridejo na tako menovano veliko vodo, kjer
je soliflo sunfov in germovja, zastavijo na entkrat

skričal strašni glas: "Ura bije, človeku pa mi!" Vse uho
 karje in vrtinje udihne in nar pogumniši so jeli: Naglo,
 lo, naglo, povodni mož, povodni mož, oh da bi nas le ne
 došel! Se le ko vstane Iga privesljajo, zopet v pritiske,
 nim glavom zavrihtajo. Pa o strah in groza, po zrač-
 nejo s' strahi, Andreja z njegovo ladjo nižje ni bilo.

Najbli so drugo jutro na veliki vodi pri naj globi,
 čojim tunfu njegov razklatni, prevernjem čoln, ali An-
 dreja pa ne. Tisti večer, so pravili, da je Polonca z nes-
 kranim pramo oblečena proti bregu naglo korakala, i-
 ni je bilo več nazaj, ker zdavnej je že bila govorica, da
 Polona nemernega ljubi.

Nebe je tamca ostela.

San Danjašni ve pa še shi na veliki vodi, na dev
 katšnega čolnarja voda požre, platenjooi glas: "Ura
 bije, človeka pa mi!"

Certice iz življenja Sraka Šnepkovskega.

III.

Pronej je ura dve odbila, že sem bil pri Šna Šnep-
 kovskem. Ko pridem v kabinet, mi pride gospod z ve-
 selim obrcom naproti, in mi reče: Ker ste mi pri ker-
 stu Dret, oberščeta pomagali, vam bom v zahvalo onega
 njegovih bratov podaril. Sicer jih nimam več, kot prej,
 pa saj kajdem jutri vprek nalov. Pa vam menda še ni
 sem povedal, kje da ta živalica živi. Akoravno nis se
 že doc leti kmil, in jo zadrževal, je vidim še nižje
 drugod našel, kot le v Rozlovih boblih. Ker pa ku-
 kaj blizo Rozlov mi, moram dan hoda dalječ iti. Pa